

**Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
FARASIOTIS, DIONYSIOS**

Marii inițiați ai Indiei și Părintele Paisie /
Dionysios Farasiotis ; trad. din lb. greacă de
ieromonah Teofan Munteanu. - București : Paisios,
2019

ISBN 978-606-94353-3-5

I. Teofan Munteanu, ieromonah (trad.)

2

Dionysios Farasiotis

**MARII INITIAȚI AI INDIEI
ȘI PĂRINTELE PAISIE**

**Traducere din limba greacă
de
Ieromonah Teofan Munteanu**

Carte tipărită cu binecuvântarea
Prea Sfîntului Părinte GALACTION,
Episcopul Alexandriei și Teleormanului

Editura PAIOS
București 2019

CUPRINS

Cuvânt către cititor	5
Referință biografică	13

PARTEA ÎNTÂI

ÎMBOLDIREA SPRE RĂU

Rădăcinile mele	17
Aris hypnotizatorul	20
Alexandra.....	31
Cineva invizibil mă lovește	36
Un vis ciudat	38
Demostene masonul.....	42

PARTEA A DOUA

AJUTORUL DUMNEZEIESC

Prima vizită în Sfântul Munte	51
Întâlnirea mea cu Bătrânul Paisie	57
„Cu ce drept te amesteci în viața mea?“	63
Crucea izvorăște mireasmă	65
Vedenia	68
Primele mele încercări „duhovnicești“	72
„Micile“ harisme ale bătrânlui	82

„Metoda” învățăturii bătrânului - Duhul Sfânt	90
Marea binecuvântare cărti	95
Îngerul păzitor	98

PARTEA A TREIA

ÎNTRE DOUĂ TRADIȚII SPIRITUALE

Întâlnirea cu Swami Yogamukananda	109
Mind control - „Nu tot ce strălucește este aur...”	119
„Tras de păr” către Sfântul Munte	132
„Portărița”	133
Coiful duhovnicesc	143
Lămurire	148

PARTEA A PATRA

VIAȚA MEA ÎN INDIA

India	153
Întâlnirea la Benares	157
Călătoria către Babaji – „zeul” întrupat	167
Himalaya: în ashramul „dascălului dascălilor”	176
La New Delhi, în ashramul lui Shri Aurobindo	194
La Mongyr: ashramul lui Satyananda	196
Oamenii ashramului	204
Allahabad: a doua întâlnire cu Babaji	220
Evenimentele spirituale	239
Mărturia Maicii Gavrilia	256
Ce am descoperit în biblioteca lor	261
Din nou în ashramul lui Shri Aurobindo	266

PARTEA A CINCEA

DUPĂ INDIA, ÎNAPOI ÎN GRECIA

Revenirea în Sfântul Munte	273
Lumină sau întuneric	278
Diavolul, îngerul și Maica Domnului	284
„Operația”	295
Moș Ilie	301
Să nu-L ispитеști pe Domnul Dumnezeul tău	306
Tufa de dafin	310
Bătrânul strălucește	313
Vindecarea creierului	319
Armata	322
Bătrânul Porfirie	331
Rugăciunea și mantra	342
Dumnezeiasca Împărtășanie	355
Tainele creștine și lucrările magice	358

PARTEA A ȘASEA

CUGET, DECI EXIST

Efecte sociale ale învățăturii de credință în hinduism și creștinism	363
Yoga: religie sau știință?	377
„Viața armonioasă” sau tehnica înșelării	381
Înviere sau reîncarnare?	388
Influența practiciei yoga asupra trupului și a mintii	392
„Dumnezeii” hinduismului	400
Idolii neamurilor sunt demoni	416
Meditație și autohipnoză	436
Poziția rugăciunii și poziția meditației	455
Epilog	459

RĂDĂCINILE MELE

Îmi amintesc că l-am întrebat odată plin de nedumerire pe bătrânul Paisie:

- Părinte, de ce mi s-au întâmplat mie toate aceste minuni?

- Pentru că de mic copil tu nu doar că n-ai fost ajutat, ci ai mai fost și îmboldit spre rău; erai îndreptățit să primești un astfel de ajutor dumnezeiesc, iar Dumnezeu îl-a dat pe tot dintr-o dată, mi-a spus el și m-a mângâiat.

Am devenit cu atât mai contrariat. De unde cunoștea bătrânul copilaria mea? Cum reușise să-mi evalueze întreaga viață și să tragă concluzii atât de precise?

Mai târziu, după ce l-am cunoscut mai bine și m-am convins cine este părintele Paisie, am început să caut în trecutul meu întâmplările care mi-au croit drumul de mai târziu.

*

Tata aducea mereu cărți în casă, chiar dacă nu le ctea. Pe mine mă atrăsese din fragedă tinerețe lectura. Eram în clasa a V-a, la gimnaziu, când am descoperit acasă o carte cu paginile netăiate. Titlul său era: „Raul Jackot, Puterea autoconcentrării – Metode pentru dezvoltarea memoriei și a rațunii”.

„Mă va ajuta să învăț formulele la matematică”, m-am gândit. În realitate nu m-a ajutat la nimic. Am luat-o și am început să citesc. În casă nimeni nu era preocupat și n-a luat aminte la ce citeam.

În afară de o anumită filosofie legată de om și de puterile ascunse ale minții, cartea propunea și niște exerciții practice pentru dezvoltarea memoriei, pentru creșterea puterii de concentrare asupra unui singur subiect, pentru capacitatea de a ne controla gândurile. Am fost într-adevăr impresionat și am început să mă îndeletniceșc cu exercițiile din carte.

Mulți ani mai târziu, abia în universitate, am ajuns la un contact mai profund cu yoga. Mi-am dat seama că acele exerciții din vîrstă copilăriei erau exerciții yoghine „laicizate”. „Acest scriitor, Raul Jackot, trebuie că a fost yoghin”, mi-am spus atunci cu convingere.

În adolescență mă frământau deja multe întrebări și nedumeriri despre realitatea înconjurătoare și despre sine. Îmi amintesc că la vîrstă de 12-13 ani am petrecut o vară întreagă aproape singur, adânc preocupat de aceste lucruri. Îmi evitam prietenii, care jucau continuu fotbal. Cu unuldoi dintre ei discutam când și când. Își puneau anumite probleme, dar nu la intensitatea cu care o făceam eu.

Întrebarea primordială, de al cărei răspuns depindeau toate răspunsurile din lanțul întrebărilor mele, era: Există sau nu există Dumnezeu?

La această întrebare de fond ajungeam întotdeauna atunci când mă apucam să cercetez oricare dintre diversele probleme care mă preocupa. Mi-am dat seama repede că raportarea mea la lume, maniera în care înfruntam toate evenimentele, întreaga mea viață – depindeau în chip absolut de răspunsul pe care l-aș fi dat la această întrebare fundamentală.

Mă problematizam intens, citeam cărți, discutam cu anumiți prieteni, dar nu aflam nici un liman.

Prietenii mei, întâlnindu-mă în plimbările mele solitare pe vreun pod sau prin pădure, la amiază, mă tăchinau cu întrebarea: „Ce s-a întâmplat? Ai răspuns la

întrebare? Există sau nu există Dumnezeu?”. Puțini dintre ei îmi înțelegeau și respectau zbuciumul. Ceilalți erau pur și simplu dezinteresați și preferau totdeauna jocul cu minge. Dacă n-aș fi fost eu cel care îi ajuta la lecții, și dacă n-aș fi fost atât de înalt și de bine legat, n-aș fi scos-o la capăt ușor cu întepăturile lor.

Tata a remarcat frământarea și dragostea mea pentru lectură. Răscolisem toată biblioteca din casă. „Hai să te duc la un prieten de-al meu, să-ți dea niște cărți. Are multe și bune”, mi-a propus el.

Într-adevăr, într-o după-amiază am vizitat împreună casa acelei cunoștințe și am luat câteva cărți. Cartea care m-a influențat covârșitor a fost cea a lordului Bertrand Russell, reputatul umanist social-democrat și totodată fondatorul organizației Amnesty International. Era intitulată „What I believe” („Ce cred eu”). Primul ei capitol, având în jur de șaizeci de pagini, purta titlul „Pentru ce nu sunt creștin”. Această carte a schimbat cursul vieții mele. Din acea clipă nu m-am mai preocupat de creștinism.

Bertrand Russell se declara ateu; cartea n-a reușit totuși să mă convingă că nu există Dumnezeu, după cum nu mă încumetam nici să postulez cu certitudine existența Lui. Problema a rămas suspendată, fără răspuns.

Dar Russell a izbutit să mă distanțeze de religia creștină și de preceptele ei, față de care n-am mai arătat nici un interes. Adevărul este că nu întâlneam nici o replică serioasă venită din partea creștinilor. Revistele și cărțile creștine care mi-au căzut în mâini aveau un nivel pueril în comparație cu cartea lui Russell. Nu intrasem încă în contact cu adâncă tradiție patristică.

Lordul își făcuse datoria: mi-au trebuit alți zece ani pentru a decide să mă înfrunt iarăși cu întrebarea dintâi – Există sau nu există Dumnezeu?

Între timp trecuseră multe peste sufletul meu. Tentații ideologice, teorii politice și filosofice, mișcări sociale – precum cea din mai 1968, hippy, muzică rock, partide, sindicalism, night-cluburi și multe altele. Căutam cu patos odihna pe care o aduce adevărul.

„Drama ta este că ai o minte strășnică – Mercedes! – dar n-ai frână. Din pricina aceasta te-ai lovit rău. Încetează să mai faci experiențe pe tine. Cât ai să rezisti? Mintea rabdă mult, dar nu trebuie să o lovim, să vedem când va ceda”, mi-a spus după ani de zile părintele Paisie, la prima noastră întâlnire.

ARIS HIPNOTIZATORUL

(Cinci ani mai târziu, pe când eram student la universitate)

Este o istorie ciudată, care a început și s-a terminat brusc. Eram un grup de studenți din anul II sau III, băieți și fete. Trăiam mai degrabă cu indiferență și ușurătate, mai ales că ne întrețineau părinții noștri. Ne umpleam timpul cu excursii ori cu nesfârșite discuții pe teme sociale și politice, având în general un mod provocator de comportament și de viață.

Interesul nostru începea acolo unde se termina universitatea. Îmi amintesc că în acea vreme am citit multă psihologie: Wilhelm Reich, Erich Fromm, Karl Jung, Sigmund Freud, Ronald Leingh și Richard Cooper; diversi mistici, de pildă Vivekananda, Krishnamurti, *Sutrele* lui Buddha și ale lui Patanjali, dar și poeți ca Allen Ginsberg, Rabindranath Tagore și Khalil Gibran; de asemenea, lucrări precum cele ale lui Herman Hesse, Jack Kerouak,

Fritjof Capra, Thimoty Leary, Lyall Watson, Barous – care încercau să stabilească paralelisme și sinetze între știință apuseană și mistica orientală. Pornind de la premiza că știință aparține prin excelență Apusului iar mistica Răsăritului, ei se străduiau să unească rațiunea cu intuiția. Se înscriau într-un curent larg, într-un demers care – aşa cum văd că merg lucrurile – continuă până astăzi, la dimensiuni și intensități mai mari, în mișcarea *New Age*, ai cărei precursori au fost.

Disimulate sub o precară mască științifică, magia și misticismul cochetau deja cu lumea occidentală care, în virtutea unui anumit reflex, tindea să prefere construcțiile „științifice”. Cei mai mulți dintre occidentali nu aveau absolut nici o tangență cu gândirea științifică dar, cel puțin în perioada aceea, fenomenul era la modă. Astăzi, după douăzeci de ani, lucrurile par să se fi schimbat, deplasându-se mai accentuat către latura ocultismului și a magiei pure.

Universitatea ne interesa numai în perioada sesiunii, cu alte cuvinte numai trei luni pe an. Ne adunam ușadar în câte o casă, pentru a citi și învăță împreună, iar în lungile pauze încingeam discuții, ascultam muzică, beam și fumam.

Cum și-a făcut apariția și cum s-a putut integra Aris, la cei 60 de ani ai săi, în mijlocul tinerilor de 22 de ani, este un lucru demn de uimire! Acest aspect nu s-a clarificat niciodată.

Era perioada examenelor și ne-am strâns acasă la unul dintre colegi, „Pisoiașul”, chipurile ca să învățăm. Acolo se afla Aris. Înalt de aproximativ 1, 80 m, slab, cu păr negru în jurul urechilor și o impresionantă chelie. Se trăgea dintr-o familie de oameni simpli și nu urmase nici o facultate – ceea ce era lesne de remarcat, de altfel. Însă fusese și el acaparat din tinerețe de interesul pentru

fenomenele spiritiste. Era extrem de informat și, după o discuție îndelungată pe această temă, ne-a mărturisit că el sfârșise prin a se ataşa cel mai mult de practica hipnozei.

Ne-a vorbit în detaliu despre lumea spiritelor, spunându-ne insistent că este foarte frumos acolo, că se aude o muzică minunată (detectase negreșit patima noastră, a tuturor, pentru muzica rock), că după aceea te simți liniștit și odihnit, că dobândești puteri neobișnuite (să ajungi într-o clipită, spre exemplu, din Tesalonic în America de Nord), că îți se largeste conștiința și.a.m.d. Tema acestor puteri „neobișnuite” m-a incitat, căci se mula perfect pe convingerea mea că omul reprezintă infinit mai mult decât o simplă roată dințată în mecanismul social, că dimensiunile și potențele lui sunt inimagineabile.

Ne spunea: „Există corpul material, după cum există și corpul astral, mai subtil, simplu spus – sufletul, care prin hipnoză se desprinde de trup și poate călători în spațiu cu o viteză colosală, deși nu se sustrage întru totul legilor materiale”. Așadar, dacă cineva dintre noi acceptă să fie hypnotizat de către el, ar fi experimentat o astfel de călătorie și ar fi intrat în contact cu ființe spirituale.

Toate acestea nu sunt nimic altceva decât concepții orientale servite cu altă „garnitură”, adaptată de fiecare dată în funcție de „gusturile” posibilitelor cumpărători.

Îmi închipui că Aris nici nu putea găsi un caz mai bun decât al nostru. Cărțile pe care le citeam ne inoculaseră deja asemenea concepții, și iată acum posibilitatea de a le pune în practică.

Ne-a făcut diverse teste pentru a ne verifica receptivitatea și calitățile de medium. Am acceptat cu toții să ne supunem acestor teste, în urma căror a stabilit că ne situam peste medie, iar eu și încă cineva aveam un nivel

chiar și mai ridicat. Primul pas fusese făcut. Începusem deja să participăm.

Exista însă la acest om ceva care nu-mi plăcea. Un sentiment nedefinit. Ceva în gesturile lui, în comportamentul lui, care mă stânjenea și mă făcea să ezit.

După ce a plecat, l-am bombardat pe colegul nostru cu întrebări, dar n-am primit decât răspunsuri generale: că fratele lui îl cunoștea, iar el îl întâlnise prin intermediul fratelui său, că era pensionar, fost funcționar public sau cam aşa ceva. Ne-a spus însă un lucru care ne-a impresionat.

Fratele său acceptase să fie hypnotizat și, în timp ce se afla sub hipnoză, a putut să „vadă” cu ochii închiși un număr pe care Aris îl-a arătat cu degetul, și să citească titlul unei cărți! Apoi s-a hypnotizat el însuși, și s-a pomenit din Tesalonic în Asprovalta, la 100 de kilometri depărtare, putând vedea de sus traficul pe șosea!

Ce se întâmplase, în realitate? Făcuse cu adevărat o călătorie astrală? Este aceasta singura explicație? Precum am aflat mai târziu, Biserica Ortodoxă are un alt punct de vedere.

Din nefericire, pe vremea aceea nu cunoșteam mariile primejdii duhovnicești ascunse în spatele unor astfel de practici, întrucât nimeni nu ne avertizase asupra ușurinței cu care demonii, ca entități spirituale, intră pe calea hipnozei în contact nemijlocit cu mintea omului, înșelându-l și subjugându-l treptat, până la controlul total. Sunt implicate aici și capacitatele demonilor de a-i induce omului percepții senzoriale (inclusiv reprezentări vizuale) artificiale, pe de o parte, și de a interveni direct asupra unor evenimente din sfera realității materiale, pe de altă parte. Noi însă ignoram cu desăvârșire toate aceste aspecte, întrucât multe din mecanismele hipnozei ne erau

prezentate într-o manieră distorsionată, facilă și apetisantă.
Îmi doream deja, din curiozitate, să încerc.

Nu frecventam des casa „Pisoiașului”... Însă după 20 de zile ne-am regăsit acolo toți cei care ne adunaserăm și prima dată. Aceleași persoane, fără să ne dăm întâlnire sau să ne înțelegem în vreun fel, ci pur și simplu ne-am pomenit cu toții acolo printr-o stranie... coincidență! Am pornit din nou discuții în jurul acestor teme, nedumeriri și întrebări, iar Aris dădea răspunsurile. M-am arătat de acord să mă supun hipnozei. Am fost cu adevărat hypnotizat, și am început să simt deslușit o anumită prezență. Un chip luminos, auriu, cu trăsături nedefinite, se interpunea între mine și Aris. Mi-a spus să-l alung. Am ascultat, dar chipul pleca și revenea. Apoi m-a trezit. Însă prezența acestui chip o simteam în anumite momente în cameră.

L-am întrebat ce era chipul acela. M-a liniștit și am reînceput discuția: alte întâmplări, alte exemple. De data aceasta a fost înduplecăt prietenul meu M. să se lase hypnotizat.

Urmăream toți cu interes cum se relaxa, cum se cufunda, cum asculta de hypnotizator. Așadar, după ce l-a adus la starea pe care o dorea, Aris s-a străduit să-l conducă undeva anume, dar acea prezență și-a făcut din nou apariția.

Un chip auriu, luminos, intra și se mișca în acel spațiu. M. a spus că ochii aceluia chip sunt ca și cei de pisică. După ce s-a străduit fără succes să-l alunge, M. a început să ne spună unde simte exact că se află acea entitate în cameră.

Ciudat este că simteam și eu același lucru, iar percepțiile mele coincideau cu cele pe care le relata M. Aris l-a trezit peste puțin timp, iar interesul crescuse: ce

era acea prezență? Era un spirit? Ce fel de spirit, bun sau rău? În timpul acestei încercări de analiză, atât eu cât și M. (precum mi-a mărturisit pe drum) am continuat să simțim acea entitate printre noi. Devenise subiectul discuției.

Am început să citim cu mai multă atenție cărți care se refereau la apariții ale spiritelor. Căutam cu predilecție așa-numitele cărți de „magie albă”, întrucât trăiam pe atunci cu impresia că există o diferență de fond între magia albă și magia neagră.

Simptomele

În general nu sunt fricos. Nici noaptea nu mi se întâmplă să am senzații de frică. De multe ori hoinăream, în nopțile cu lună, prin pădurea Tesalonicului. Dormeam și afară, în natură. Tânăr în noapte, pe la orele 2-3, îmi plăcea să mă plimb singur pe străduțe mărginașe, romantice. Îndrăgeam mai ales plimbările prin locuri care păstrau atmosfera unor alte epoci.

După hypnotizare, însă, am început să dobândesc diferite percepții ciudate. Auzeam zgomote, izbituri, iar părul mi se zburlea din pricina simțirii unei prezențe stranii. Auzașem despre anumite case vechi din oraș băntuite de stafii, și – având curiozitatea incitată prin hipnoză și crezându-l pe Aris cum că am o intuiție bună, peste medie – m-am dus să descopăr... misterele, plimbându-mă noaptea împrejurul acelor imobile. Zgomotele respective continuau să mă însăşimânte... În realitate, nu zgomotul este cel care te îngrozește, ci nefireasca lui proveniență, senzația că este produs de ceva cu totul neobișnuit. De pildă, atunci când nici o frunză nu se mișcă, nu există nici urmă de curent, iar o ușă interioară nu izbește cu o putere înfricoșătoare, aproape să iasă din

toc. Altă dată – ca și când s-ar rupe ceva la zece centimetri în fața ta; alte ori una, două, trei lovitură consecutive în jurul tău și... constați că nu există nimic. Nu se vede absolut nimic.

Mă enervam pe mine însuși, spunându-mi: „Ce tot dai importanță prostiilor ăstora?”. Însă ele se succedau permanent și pretutindeni. Făceam eforturi să le ignor.

După aproximativ o lună, în timp ce mă plimbam cu prietenul meu M., ni s-a născut amândurora dorința de a-l vizita pe „Pisoiaș”. Ne-am schimbat aşadar planurile, și peste puțină vreme ne-am aflat la el acasă. Aris era acolo. În curând ne-am adunat cu toții. Din nou, exact aceleași persoane!

Am acceptat iarăși să fiu hipnotizat. De această dată m-am văzut pe mine însuși de undeva din afara trupului: mă plimbam prin cameră și făceam diverse lucruri pe care mi le dicta hipnotizatorul. Multe dintre acestea reușeau, precum m-au încredințat prietenii mei, prezenți în cameră. Apoi au fost hipnotizați și alții. La sfârșit, „Pisoiașul” ne-a povestit următoarea întâmplare.

Pentru a verifica dacă aveau loc realmente aceste „călătorii astrale”, adică dacă sufletul părăsește într-adevăr trupul, sau la mijloc erau simple fantasmagorii, s-a făcut acest experiment:

Aris l-a hipnotizat pe „Pisoiaș” și l-a „trimis” acasă la o prietenă, să vadă ce face. Citea. L-a pus să o ciupească tare de braț, mai jos de subsuoară, atât de tare încât să-i facă un semn. Este puțin probabil să se lovească cineva în acel loc. Hipnotizatul a făcut întocmai. Apoi s-a trezit și au mers cu toții împreună la casa cunoscutei. Au găsit-o citind! I-au cerut să le arate mâna... Într-adevăr, vânătaia există! Au văzut toți semnul. Au întrebăt-o unde s-a lovit. Le-a răspuns intrigată că puțin mai înainte, pe când citea, a

nimicit o durere puternică, asemănătoare unei înțepături, dar nu i-a dat importanță... Au cooptat-o apoi și pe ea în grup.

Bineînțeles că nu mi-am pus atunci serios problema identității reale a celui care o ciupise pe fată: putea fi la fel de bine un spirit trimis de hipnotizator, și nicidecum „sufletul” sau „corful astral” al „Pisoiașului”. Nu era deloc exclus ca acest „hipnotizator” să fie un mag având niște demoni în slujba lui. De vreme ce acceptam existența „corpului astral”, a „sufletului”, a „lumii spirituale”, de ce n-ăs fi acceptat în consecință și existența ființelor spirituale malefice, a demonilor, despre care ne-a avertizat Hristos Însuși? De ce aş fi admis explicațiile hipnotizatorului mai curând decât învățătura Bisericii? Dar cine credea pe atunci în Biserică și în învățătura ei? Nici măcar nu cunoșteam ceea ce învață Biserica Creștină despre aceste fenomene. Respingeam pur și simplu tot ce ar fi venit din partea ei, tot ce era creștin... Aveam deja imense prejudecăți!

Eram cu toții atrași de acest mister. Aproape mereu apăreau acele chipuri ciudate care ne înfricoșau, însă începuserăm să ne obișnuim.

Ne-am întâlnit și-n alte dăți. M. a fost cel care a observat, a cincea oară când s-a întâmplat, că Aris ne „aduna” totdeauna laolaltă, fără nici o înștiințare prealabilă. Adică, într-o după-amiază anume ne răsărea tuturor în minte ideea de a trece pe la acea casă, fără nici un motiv, iar acolo se afla Aris. Si nu aveam în acea perioadă nici o legătură cu proprietarul casei, nu obișnuiam să mergem acolo.

- Faci ceva, de reușești să ne aduni? l-am întrebat.

- Ei, uite, zic și eu: „Dacă n-au ceva mai bun de făcut, să vină pe-aici!” a recunoscut el.